

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/21/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010129
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013010129.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová ul. č. 1, Bratislava, zast. Mgr. Peter Ďurček, advokát, AK Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova ul. č. 8, 810 00 Bratislava, o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/052/2013 z 18. júna 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu č. RP/052/2013 z 18. júna 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť na účet U. 500 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/052/2013 z 18. júna 2013 odporca uložil navrhovateľovi zaplatiť v súlade s § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 2 000,- €, za porušenie povinnosti uloženej v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 10.2.2013 o cca 9:16 hod. a 10:20 hod. a dňa 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. odvysielal na programovej službe JOJ upútavky na programy Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo, ktoré neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotné programy, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta Jednotného systému označovania (ďalej len “JSO“) a tiež tým, že dňa 10.2.2013 o cca 9:17 hod. a 10:21 hod. a dňa 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. odvysielal na programovej službe JOJ informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k univerzálnym programom - Fantastické torty a programom nevhodným pre maloletých do 12 rokov - Kde bolo, tam bolo neuviedol príslušný grafický symbol JSO, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca na svojom zasadnutí dňa 9.4.2013 prijal uznesenie o začatí správneho konania voči MAC TV s.r.o. vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že dňa 10.2.2013 o cca 09:16:51 hod. a 10:20:39 hod. odvysielal na programovej službe JOJ upútavky na programy Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo, ktoré neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotné programy, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO a toho istého dňa o cca 09:17:14 hod a 10:21:01 hod odvysielal na programovej službe JOJ informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k univerzálnym a nevhodným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol JSO, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO. Oznámenie o začatí predmetného správneho konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 25.4.2013, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 169-PLO/O-1870/2013. Navrhovateľ bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporca môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnych konaniach sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Vyjadrenie navrhovateľa k oznámeniu o začatí predmetného správneho konania bolo odporcovi doručené dňa 29.4.2013. V uvedenom vyjadrení namietal navrhovateľ neúplnosť podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní č. 169-PLO/O-1870/2013, konkrétne absenciu záznamov vysielať samotných programov propagovaných z hľadiska JSO sporne označenými upútavkami.

Na svojom zasadnutí dňa 23.4.2013 prijal odporca uznesenie o začatí správneho konania voči MAC TV s.r.o. vo veci možného porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že dňa 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. odvysielal na programovej službe JOJ upútavky na programy Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo, ktoré neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotné programy, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO a toho istého dňa o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. odvysielal na programovej službe JOJ informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k univerzálnym a nevhodným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol JSO, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO. Oznámenie o začatí predmetného správneho konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 9.5.2013, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 194-PLO/O-2112/2013. Navrhovateľ bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporca môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnych konaniach sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku.

Na základe uvedeného zaslal odporca navrhovateľovi dňa 28.5.2013 písomnosť označenú Doplnenie podkladov pre rozhodnutie v správnych konaniach č. 169-PLO/O-1870/2013 a č. 194-PLO/O-2112/2013, ktorej prílohu tvorili záznamy vysielať programovej služby JOJ z dní 10.2.2013 a 17.2.2013 v čase od cca 8:00 hod. do cca 16:00 hod., na ktorých boli zaznamenané aj programy, ktoré napadnuté upútavky propagovali. Navrhovateľ bol zároveň vyzvaný, aby sa k predmetu uvedených správnych konaní, ako aj k podkladom pre rozhodnutie vyjadril, a to v lehote do 5 dní odo dňa doručenia predmetnej písomnosti. Uvedená písomnosť spolu so záznamami vysielať boli navrhovateľovi doručené dňa 31.5.2013. Vyjadrenie navrhovateľa k predmetu správnych konaní č. 169-PLO/O-1870/2013 a č. 194-PLO/O-2112/2013 bolo odporcovi doručené dňa 17.6.2013. Vzhľadom na totožnosť v osobe účastníka uvedených správnych konaní odporca v súlade so zásadou hospodárnosti konania a zároveň v prospech účastníka konania rozhodol v oboch správnych konaniach jedným rozhodnutím. Uvedeným postupom nebol navrhovateľ podľa názoru odporcu ukrátený na svojich procesných právach, nakoľko bol v oboch uvedených správnych konaniach opätovne vyzývaný, aby sa vyjadril k ich predmetu, ako aj k podkladom pre rozhodnutie, čo aj urobil.

Navrhovateľ v správnom konaní predovšetkým namietal, že odporca ako správny orgán je podľa § 34 ods. 2 a 4, § 22 ods. 1, 2 a 3 Správneho poriadku povinný vykonať dôkaz - ohliadku záznamu z vysielať programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovať s vyššie uvedenými ustanoveniami

Správneho poriadku a o vykonaní tohto dôkazu vyhotoviť zápisnicu spĺňajúcu vymedzené formálne a obsahové podmienky. Odporca v oznámení o začatí správneho konania zaslanom navrhovateľovi síce tvrdí, že predmetný podklad (dôkazom) má k dispozícii, avšak navrhovateľovi nezaslal žiaden podklad z jeho vykonania, resp. z oboznámenia sa s predmetným podkladom, z ktorého by bolo zrejmé akým spôsobom a kedy tak urobil, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo, atď. Navrhovateľ namietal autenticitu zisteného skutkového stavu ako aj priloženého prepisu/popisu skutkového stavu a žiadal, aby bol obsah odvysielaného programu skutkovo zistený v zmysle vyššie uvedených príslušných ustanovení Správneho poriadku, o tomto vykonanom dokazovaní spísaná zápisnica a následne táto poskytnutá navrhovateľovi ako podklad k rozhodnutiu v správnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR, sp. zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012, ako podpornú judikaturu uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie a zopakoval (tak ako v mnohých iných obdobných prípadoch) svoje pochybnosti o tom, či sa členovia Rady osobne oboznámili s predmetnými obrazovo zvukovými záznamami.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ bol v správnom konaní oboznámený s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia, súčasne bol vyzvaný, aby sa vyjadril k predmetu oboch správnych konaní a navrhol ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo aj urobil. Súčasťou uvedených oznámení o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ navrhovateľ svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, odporca môže rozhodnúť, ak zhromaždené podklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporca poskytol navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia, ako aj navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol zároveň poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporca rozhodne aj bez jeho stanoviska. Ako vyplýva zo str. 3 ods. 5 napadnutého rozhodnutia odporcu, podkladmi pre jeho vydanie sú písomný prepis/popis skutkového stavu, záznamy vysielania programovej služby JOJ a písomné vyjadrenie navrhovateľa k predmetu správneho konania. Odporca pri svojom rozhodovaní nepoužil žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospel k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie záznamov vysielania programovej služby JOJ odporcom, a to v rozsahu potrebnom pre dôkladné oboznámenie sa so skutkovým stavom. Nakoľko navrhovateľ v rámci správneho konania ani vo svojich písomných stanoviskách k predmetu správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažuje odporca záznam pre toto rozhodnutie relevantného časového úseku vysielania programovej služby JOJ a jeho prepis/popis za sporný. Vyššie uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetnými záznamami vysielania, obmedzuje sa len na všeobecné tvrdenia ohľadne autenticity zisteného skutkového stavu a subjektívneho vnímania odvysielaného obsahu členmi Rady, prípadne zamestnancami Rady, čo však opäť nemá racionálny základ a neopiera sa o konkrétne skutočnosti.

Zhrnutím faktov uvedených vyššie je podľa názoru odporcu zrejmé, že Rada sa dôsledne oboznámila so skutkovým stavom veci, pričom dospela k záveru že uvedené podklady sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Odporca preskúmal skutkový stav veci na základe všetkých dostupných podkladov, o ktorých má za to, že nie sú sporné a vzhľadom na absenciu relevantných námietok zo strany navrhovateľa ani nemá o ich nespornosti pochybnosť. Odporca svoje závery potvrdil hlasovaním, ktoré je zaznamenané v zápisnici zo zasadnutia zo dňa 18.6.2013. Na záver odporca uviedol, že obdobná námietka bola navrhovateľom vznesená i v konaniach č. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009-25, 5SŽ/S72010, 3SŽ/22/2012, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“, alebo „NS SR“) postup Rady pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia potvrdil.

Pokiaľ ide o samotné porušenie povinnosti odporcu označiť programy ako aj upútavky na ne v súlade s JSO, k tomuto odporca v rozhodnutí uviedol, že grafický symbol musí byť prítomný na televíznej obrazovke po celý čas ich vysielania. Odporca však zistil, že odvysielané upútavky na programy Fantastické torty a Kde bolo tam bolo neboli v rozpore s JSO označené príslušným piktogramom v súlade so samotnými odvysielanými programami, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu JSO. Vzhľadom na to odporca dospel k záveru, že označením upútaviek na programy Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo v daných dňoch a časoch podľa JSO ako nevhodné pre maloletých do 15 rokov, pričom propagovali univerzálny program - Fantastické torty a program nevhodný pre maloletých do 12 rokov -

Kde bolo, tam bolo, došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 JSO a tým k porušeniu § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii a zároveň odvysielaním programových ponúk vo vysielaní programovej služby JOJ zverejnených prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií vo vyššie špecifikovaných dňoch a časoch bez označenia univerzálnych programov a programov nevhodných pre maloletých príslušným grafickým symbolom JSO došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO a tým k porušeniu § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Poukázal pritom na tú skutočnosť, že o obdobnom skutkovom stave rozhodol už v minulosti, kedy rozhodnutím RP/026/2012 uložil účastníkovi konania sankciu 1.000,- eur za odvysielanie programovej ponuky bez jej označenia podľa JSO a za odvysielanie upútavky na program klasifikovaný ako nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov pred 22:00 hod. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj najvyšším súdom rozsudkom č. 4SŽ/11/2012.

Pokiaľ ide o uloženie sankcie, odporca poukázal na to, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt). Táto zásada platí aj v prípade zákona o vysielaní a retransmisii, ako aj Správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo neobdobnosťou, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii už v minulosti. Poslednými rozhodnutiami mu boli uložené nasledovné sankcie:

- ° rozhodnutím č. RP/05/2010, pokuta vo výške 3.400,-euro (Trhni si!). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.11.2010.

- ° rozhodnutím č. RP/26/2010, pokuta vo výške 5.000,-euro (Veľmi nebezpečné známosti). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.6.2011.

- ° rozhodnutím č. RP/29/2010 pokuta vo výške 5.000,-euro (Panenstvo na obtiaž). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.3.2011.

- ° rozhodnutím č. RP/56/2010 pokuta vo výške 7.000,-euro (Návod na vraždu). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.5.2011.

- ° rozhodnutím č. RP/89/2011 pokuta vo výške 5.000,-euro (Šéfka). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19.10.2011.

- ° rozhodnutím č. RP/25/2011 pokuta vo výške 700,-euro za odvysielanie upútaviek bez ich označenia grafickým symbolom JSO. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.7.2012.

- ° rozhodnutím č. RP/26/2011 pokuta vo výške 5.000,-euro (NOVINYPUS-MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.7.2012.

- ° rozhodnutím č. RP/109/2011 pokuta vo výške 2.000,- euro (Dumbo) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.3.2012.

- ° rozhodnutiami RP/57/2011, RP/58/2011, RP/59/2011, RP/61/2011, RP/62/2011 a RP/93/2011 boli účastníkovi konania uložené sankcie - pokuty vo výške 700,- euro za porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s odvysielaním upútaviek uvedených vo výrokoch týchto rozhodnutí bez toho, aby ich označil grafickým symbolom podľa Jednotného systému označovania po celý čas ich vysielania, resp. bez toho, aby ich označil grafickým symbolom podľa Jednotného systému označovania. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.6.2012.

- ° rozhodnutím č. RP/17/2011, pokuta vo výške 10.000,- euro (Trhni si!) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.6.2012.

- ° rozhodnutím č. RP/84/2011 pokuta vo výške 3.300,-euro (Chilli, sex a samba) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.5.2012.

- ° rozhodnutím č. RP/03/2012 pokuta vo výške 3.400,-euro (Trhni si!) Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22.3.2012.

- ° rozhodnutím č. RP/026/2012 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 1.000,- euro za odvysielanie programovej ponuky bez jej označenia podľa JSO a za odvysielanie upútavky na program klasifikovaný ako nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov pred 22:00 hod. Uvedené

rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.9.2012.

° rozhodnutím č. RP/031/2012 úhrnná pokuta vo výške 4.000,-euro za porušenie § 20 ods. 4 a § 39a ods. 2 za odvysielanie programu (Farmár hľadá ženu) s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.8.2012.

Odporca poukázal na to, že z § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti.

Pri určovaní výšky pokuty vzal odporca do úvahy: závažnosť správneho deliktu - závažnosť sankcionovaných správnych deliktov spočíva v tom, že v dôsledku nesprávneho uplatnenia JSO nebol naplnený jeho účel, ktorým je informovať rodičov o vhodnosti jednotlivých programov pre rôzne vekové skupiny maloletých. V prípade správneho deliktu podľa § 5 ods. 1 JSO nebol divák relevantne informovaný o vekovej vhodnosti programov, o vysielaní ktorých účastník konania informoval v rámci programových ponúk zverejňovaných prostredníctvom oznámení o vlastných programoch vo forme textových informácií a v prípade správneho deliktu podľa § 6 ods. 5 druhá veta JSO bol divák nesprávne informovaný o vekovej vhodnosti programov Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo propagovaných prostredníctvom upútaviek; mieru zavinenia - navrhovateľ je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), podstatné je len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Je tiež potrebné upozorniť na skutočnosť, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, že navrhovateľ bol za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii sankcionovaný už v minulosti, a preto mal a mohol vedieť, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom o vysielaní a retransmisii. V čase spáchania uvedených správnych deliktov bol oboznámený s výkladom citovaných ustanovení zákona a JSO vo vysielaní v dôsledku čoho mal možnosť prispôbiť svoje vysielanie zákonným požiadavkám; rozsah a dosah vysielania - navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q) zákona o vysielaní a retransmisii percentuálne pokrytie vysielania účastníka konania, a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone o vysielaní a retransmisii, v tomto prípade viac ako 30% a menej ako 80% obyvateľov; trvanie a následky porušenia povinnosti - v danom prípade sa nejedná o trváce správne delikty, nakoľko k ich spáchaniu došlo nesprávnym označením programov podľa ich vekovej vhodnosti pre maloletých v rámci programovej ponuky a neoznačením upútaviek propagujúcich program Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo totožným grafickým symbolom podľa JSO ako programy, ktoré propagovali. Následkom nesprávneho uplatnenia JSO je zmarenie jeho účelu a síce relevantné informovanie rodičov o vekovej vhodnosti propagovaných programov. Ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorým je spôsob porušenia povinnosti je predmetom výroku tohto rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia.

Na záver odporca uviedol, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty uvedených správnych deliktov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Odporca vzal do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinností došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie týchto povinností, závažnosť správnych deliktov, trvanie, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania. Pri určovaní výšky pokuty nemohol odporca prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

Preto podľa názoru odporcu, vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti, ako aj skutočnosť, že sa jedná o porušenie dvoch povinností vyplývajúcich z JSO a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého vychádzal (od 663,- € do 66 387,- eur), je sankcia vo výške 2.000,- eur, čiže v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu, plne odôvodnená a zodpovedá závažnosti prejednávanej veci.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii a § 250I a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru toto vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,

zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov a nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom všetky vyššie uvedené odvolacie dôvody sa vzťahujú ku konaniu odporcu, na základe ktorého nevykonával dôkazy, ktoré údajne tvorili podklad rozhodnutia, resp. tieto dôkazy nevykonával v súlade so zákonom. V prvom rade uviedol, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom odporca detailne preskúmal predložené obrazovo-zvukové záznamy z vysielania, kedy tak urobil, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo, atď. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica. Navrhovateľ mal za to, že jednotliví členovia odporcu sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali, pričom vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 Správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Preto namietal, že odporca pochybil, keď predmetné dôkazy nevykonával, resp. o ich vykonaní, ako dôkazného prostriedku (ohliadky) v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 Správneho poriadku nevyhotovil zápisnicu. Vyhodenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení Správneho poriadku. Zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní podľa názoru navrhovateľa vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred odporcom a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby jednotliví členovia obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť citelnú sankciu, na vlastné oči videli. Je totiž možné predpokladať, že v mnohých prípadoch sa bude jednať o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zhŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Poukázal na to, že ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci, namiesto osobného rozhodovania členov odporcu, ktorí sú volení Národnou radou SR.

Preto podľa jeho názoru v zmysle vyššie uvedených skutočností odporca pri vykonávaní dôkazov postupoval v rozpore so Správnym poriadkom, čím nedostatočne zistil skutkový stav veci; v tejto súvislosti predložil Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR, sp. zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012 a doplnil, že ak odporca nevykonával dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámil, ide podľa názoru navrhovateľa o závažné porušenie Správneho poriadku. Ak odporca (vo význame členovia Rady) dôkazy vykonával, avšak o ich vykonaní nevyhotovil žiadnu zápisnicu, zistenie skutkového stavu veci je nedostatočné a navyše v rozpore s obsahom spisov a taktiež ide o závažné porušenie Správneho poriadku.

Ďalej navrhovateľ namietal, že požiadavka označovania programov grafickým symbolom vhodnosti, nie je podľa jeho názoru proporcionálna, nakoľko neexistuje naliehavá spoločenská potreba na tom, aby došlo k takémuto obmedzovaniu slobody prejavu navrhovateľa. Poukázal na to, že maloletým je nevhodný audiovizuálny obsah prístupný z viacerých zdrojov, ako sú internet, televízne vysielanie domácich vysielateľov, televízne vysielanie zahraničných vysielateľov, filmová produkcia na DVD, filmová produkcia v kinách, audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, atď. Z uvedeného množstva zdrojov nevhodného obsahu je však regulovaný len obsah televízneho vysielania domácich vysielateľov, hoci ostatné zdroje sú maloletým divákom rovnako dostupné. Takýto spôsob napĺňania legitímneho cieľa je podľa názoru navrhovateľa zjavne neproporcionálny, dokonca diskriminačný voči domácim televíznym vysielateľom a navyše legitímny cieľ napĺňa len okrajovo.

V tejto súvislosti navrhovateľ uviedol, že vo viacerých konaniach (napr.: 492-PLO/O-6195/2012) navrhol a predložil odporcovi zoznamy televíznych staníc, nachádzajúcich sa v ponukách poskytovateľov retransmisie (káblovo-televízií). Prevažujúci stav na území Slovenskej republiky je taký, že drvivá väčšina divákov prijíma televízne vysielanie navrhovateľa a iných televíznych staníc (vysielateľov) prostredníctvom retransmisie, čiže prostredníctvom tzv. „káblovo-televízií“, ako napr.: „MAGIO“; „ORANGE TV“; „UPC“; „ANTÍK TV“; „SATRO“; „SKY LINK“ a pod. Do programovej ponuky „retransmitov“ sú zaradené jednak „slovenské“ televízne stanice, ale aj zahraničné televízne

stanice v českém alebo inom jazyku, na ktorých sa povinnosť označovania programov JSO nevzťahuje. Reálny stav teda znamená, že maloletí diváci sa oboznamujú s obsahom vysielania navrhovateľa rovnako ako s obsahom vysielania ostatných vysielateľov (televíznych staníc). Povinnosť označovať vysielané programy grafickým symbolom JSO však odporca uplatňuje len voči „slovenským“ prevádzkovateľom televíznych staníc. Takýto postup je podľa názoru navrhovateľa flagrantne diskriminačný, nakoľko diváci na území Slovenskej republiky sa oboznamujú nielen s obsahom „slovenských“ televíznych staníc, ale v rovnakej miere aj s obsahom ostatných zahraničných televíznych staníc. Navrhovateľ poukázal na to, že ak má byť naplnený legitímny cieľ, ktorým je ochrana maloletého diváka pred nevhodným televíznym obsahom, tak takéto obmedzenie musí byť uplatňované zo strany odporcu plošne na každý vysielaný obsah, s ktorým sa maloletý divák môže oboznámiť, čiže aj voči ostatným, iným než „slovenským“ televíznym staniciam. Navyše z ponuky programov jednotlivých „káblových“ televízií vyplýva, že divákovi okrem iného sprostredkujú aj sexuálny obsah (soft erotika, porno) alebo filmový obsah (násilie, slovná agresivita a pod.), ktorý je bez akejkoľvek kontroly zo strany odporcu prístupný všetkým vekovým kategóriám bez rozdielu. Predmetné konanie a teda aj samotné obmedzenie slobody prejavu nespĺňa podľa názoru navrhovateľa podmienku proporcionality a neodôvodnene ho diskriminuje voči iným vysielateľom, ktorých programy sú prístupné v rovnakom čase a na rovnakom mieste, rovnakým vekovým skupinám maloletých divákov, ktoré sa odporca snaží chrániť.

Podľa názoru navrhovateľa, proporcionality a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená ani z toho dôvodu, že označovanie programov JSO má vo svojej podstate mať len odporúčací charakter. Zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonní zástupcovia. JSO a rozhodovacia prax v tejto oblasti sú vyjadrením až príliš obmedzujúceho paternalistického správania sa orgánov štátu. Nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutnou spoločenskou potrebou, aby zodpovednosť za správnu výchovu maloletých štát prenášal z rodičov a zákonných zástupcov na navrhovateľa ako podnikateľský subjekt súkromného práva.

Na záver navrhovateľ namietal, že predmetné rozhodnutie odporcu bolo prvé svojho druhu, a preto neboli splnené zákonné predpoklady na uloženie sankcie, nakoľko tejto malo predchádzať upozornenie podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa názoru navrhovateľa, ani v jednom zo všetkých konaní uvedených v napadnutom rozhodnutí odporca ako spôsob porušenia povinnosti neidentifikoval také konanie, na základe ktorého navrhovateľ odvysielal program s hodnotiacim kritériom podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky. Poukázal pritom na Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR, z 03.04.2012, sp. zn.: 6 As/26/2010 - 101, ktorým súd zjednotil otázku potreby existencie špecifického upozornenia na porušenie povinnosti predtým, ako správny orgán pristúpi k sankcionovaniu vysielateľa prostredníctvom pokút.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril podaním z 30. septembra 2013, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

K jednotlivým námietkam navrhovateľa uviedol, že záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie si určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 Správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správne konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Navrhovateľ bol odporcom vyzvaný v oznámení o začatí správneho konania, aby zaslal svoje stanovisko a navrhol dôkazy, to znamená, že odporca postupoval podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a dal navrhovateľovi možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam vysielania oboch programov a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu predmetného oznámenia. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol oboznámený s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Navrhovateľ bol súčasne vyzvaný, aby sa vyjadril k predmetu správneho konania a navrhol ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo aj urobil. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporca tak poskytol navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia, ako aj navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol zároveň poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporca rozhodne aj bez jeho stanoviska. Odporca pri svojom rozhodovaní nepoužil žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospel k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo

zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie záznamu vysielania dotknutého programu odporcom. Spochybnenie sledovania programov, ktorých obsah je predmetom správneho konania nemá podľa názoru odporcu racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce. Podľa názoru odporcu je potrebné prepis/popis skutkového stavu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu a zároveň je obsiahnutý aj v rozhodnutí správneho orgánu vnímať výlučne ako prejav zásady písomnosti správneho konania a z toho dôvodu ho nie je možné zamieňať, resp. ho považovať za dokument, ktorý by suploval zápisnicu o vzhľadnutí záznamov vysielania odporcom. Nakoľko navrhovateľ v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval odporca záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný. Vyššie uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Odporca zdôraznil, že preskúmal skutkový stav veci na základe všetkých dostupných podkladov, o ktorých mal za to, že nie sú sporné, a svoje závery potvrdil hlasovaním, ktoré je zaznamenané v zápisnici zo zasadnutia zo dňa 18.6.2013. Napokon poukázal na to, že obdobné námietky odporca vzniesol vo viacerých konaniach vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), v ktorých najvyšší súd postup odporcu pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia odporcu potvrdil (medzi inými rozsudky č. k. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/201, 3SŽ/22/2012).

Vo vyjadreniach k námietkam navrhovateľa týkajúcim sa legitimacy, legality a proporcionality zásahu do slobody prejavu odporca zopakoval svoje argumenty uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a na záver súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že priamu a prvoradú zodpovednosť za vývoj maloletých nesú predovšetkým ich rodičia a zákonní zástupcovia, avšak zavedenie a uplatňovanie pravidiel JSO je podľa názoru odporcu prostriedkom, ktorý im má v tejto snahe byť nápomocný a preto jeho uplatňovanie má z celospoločenského hľadiska podstatný význam. Poukázal pritom na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej „... Na druhej strane Najvyšší súd nemôže súhlasiť s názorom navrhovateľky, že by istotne nenastala žiadna emocionálna porucha, ak by sa filmu prizerali aj mladšie deti, lebo piktogram má len odporúčací charakter a rodič sa ho môže, ale nemusí pridržať. V zmysle § 20 ods. 4 zák. 308/2000 Z. z. je to práve vysielateľ, ktorý zodpovedá za správnosť informácie o vhodnosti vysielaného programu smerom k rodičom a rodičia sú zaťažení povinnosťou túto informáciu akceptovať, ak chcú si splniť svoju zodpovednosť za výchovu a zdravý vývin dieťaťa (napríklad článok 18 Dohovoru o právach dieťaťa).“ (rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 5SŽ/57/2009).

Skutočnosť, že navrhovateľ nevidí naliehavú spoločenskú potrebu v uplatňovaní JSO v televíznom vysielaní, neznamená, že táto potreba v spoločnosti neexistuje, práve naopak, zjavne existuje, keďže zákonodarca ju stanovuje osobitným predpisom, a to Výhláškou č. 589/2007 Z.z., ktorú priebežne aktualizuje, čomu svedčí aj jej ostatná novela č. 50/2013 Z.z. pokiaľ navrhovateľ ďalej vymenoval rôzne oblasti, v ktorých môže maloletý dôjsť do styku s nevhodnými obsahmi, odporca považoval za potrebné uviesť, že odporca je oprávnený a povinný regulovať a dohliadať na plnenie povinností len v tých oblastiach, kde ho na to splnomocňuje zákon. Oblasť internetu, na ktorú sa neustále odvoláva navrhovateľ, je osobitnou, neustále sa meniacou a napredujúcou veličinou a je teda potrebné nájsť spôsob, ktorý by umožňoval toto prostredie monitorovať, čo si bezpochyby vyžaduje dlhšiu prípravu, prieskum a kreovanie spôsobu, ako technicky zabezpečiť monitorovanie tejto oblasti pre účely kontroly. Ako už bolo uvedené vyššie, vytvorenie legislatívy v tejto oblasti spadá do kompetencie príslušných orgánov a je pravdepodobné, že jej realizácia je otázkou času potrebného na premyslenie a zabezpečenie technických otázok.

Podľa názoru odporcu skutočnosť, že iný členský štát Európskej Únie (napr. Česká republika) nepovažuje za potrebné uplatňovať v rámci svojej jurisdikcie systém označovania programov podľa vekovej vhodnosti, môže súvisieť napr. aj so spôsobom, akým vysielatelia v danej krajine svoje podnikanie prevádzkujú. Inými slovami, v prípade vysokej prirodzenej spoločenskej zodpovednosti vysielateľov nemusí byť potrebné zavedenie a uplatňovanie dodatočných systémov pre informovanie rodičov. Bez ohľadu na konkrétnu motiváciu danej krajiny, samotný fakt, že sú v rámci Slovenskej republiky dostupné programy vysielateľov spadajúcich pod jurisdikciu Českej republiky alebo inej krajiny členského štátu EÚ, ktorí nie sú povinní označovať svoje vysielanie piktogramami vekovej vhodnosti, v

žiadnom prípade nezakladá ústavnoprávnu prekážku voči uplatňovaniu takéhoto systému na vysielanie vysielateľov spadajúcich pod jurisdikciu Slovenskej republiky. Vzhľadom na tieto skutočnosti odporca odmieta tvrdenia navrhovateľa o jeho údajnom diskriminačnom prístupe, kedy vyžaduje plnenie predmetných povinností „len“ od slovenských vysielateľov.

Na námietky navrhovateľa týkajúce sa zhody v označení upútavky na program a vlastného program odporca uviedol, že v tejto časti je zákon a JSO jednoznačný a ukladá navrhovateľovi povinnosť označiť upútavku k programu totožným grafickým symbolom, ako samotný program. Navrhovateľ je povinný upútavku označiť totožne ako program, ktorý propaguje, pričom táto povinnosť je stanovená jednoznačne v ustanovení § 6 ods. 5 JSO. Vzhľadom na znenie JSO a z neho plynúce povinnosti vysielateľov, je podľa názoru odporcu tvrdenie navrhovateľa o možnosti dosiahnutia legitímneho cieľa tým, že grafickým symbolom budú označované len tie zložky, ktoré obsahujú niektoré z hodnotiacich kritérií nevhodnosti irelevantné. V prípade, ak sú povinnosti vysielateľa stanovené zákonom jednoznačne, tak ako tomu je v prípade ustanovenia § 6 ods. 5 druhá veta, nie je odporcovi ponechaný priestor pre hľadanie spôsobu, akým je možné dosiahnuť legitímny cieľ spôsobom, ktorý je pre povinný subjekt menej zasahujúci do jeho práv. Vzhľadom na skutočnosť, že program Fantastické torty klasifikoval podľa JSO samotný navrhovateľ konania ako univerzálny program a odvysielal ho bez označenia nevhodnosti pre maloletých, pričom upútavku propagujúcu tento program označil piktogramom nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov, došlo k porušeniu § 6 ods. 5 JSO. Obdobne v prípade programu Kde bolo, tam bolo, bol samotný program klasifikovaný navrhovateľom ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, pričom upútavka ktorá ho propagovala bola označená odlišným piktogramom nevhodnosti, t.j. propagovala predmetný program ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Navrhovateľ bol taktiež povinný príslušnými grafickými symbolmi JSO označiť nielen jednotlivé upútavky, ale aj programovú ponuku odvysielanú bezprostredne po odvysielaní predmetných upútaviek. Ako vyplýva zo skutkového stavu, predmetné programové ponuky boli označené jednotne len piktogramom vekovej nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov, pričom zo záznamu vysielania je zrejmé, že program Fantastické torty z dní 10.2.2013 a 17.2.2013 bol označený podľa JSO a odvysielaný navrhovateľom ako program univerzálny, t.j. mal byť propagovaný ako univerzálny tak vo forme upútavky ako aj v rámci programovej ponuky a program Kde bolo, tam bolo z dní 10.2.2013 a 17.2.2013 bol navrhovateľom odvysielaný a klasifikovaný podľa JSO ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov, t.j. mal byť označený a propagovaný ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov tak vo forme upútavky ako aj v rámci programovej ponuky. Vzhľadom na uvedené došlo odvysielaním predmetných programových ponúk s jednotným označením piktogramom nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO, a tým k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Na záver odporca zdôraznil, že tvrdenie navrhovateľa, že mu bola uložená pokuta bez predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona je zavádzajúce, nakoľko napadnuté rozhodnutie sa netýka nesprávneho označenia programu v súvislosti s hodnotiacim kritériom ustanoveným v § 1 ods. 1 písm. e) JSO, ale v súvislosti s nesprávnym uplatnením § 6 ods. 5 druhá veta JSO a § 5 ods. 1 JSO. Odporca sa s uloženou sankciou, ako aj jej výškou podrobne vysporiadal na stranách 14-16 napadnutého rozhodnutia, pričom uviedol aj rozhodnutia, ktorými navrhovateľ už bol sankcionovaný v súvislosti s rovnakým porušením povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii a ktoré boli potvrdené aj najvyšším súdom. Zákon stanovuje odporcovi rozsah pre uloženie sankcie za porušenie predmetnej povinnosti od 663 € do 66 387 €. Uložená sankcia teda celkom zjavne nevybočuje zo zákonom stanoveného rámca, pričom bola uložená na jeho spodnej hranici.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 250l a nasl. OSP a s § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a tiež v zmysle svojej ustálenej judikatúry preskúmaval, či rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom (rozhodnutie R č. 52/2003) a dospel k záveru, že podanému opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že navrhovateľ dňa 10.2.2013 o cca 9:16 hod. a

10:20 hod. a dňa 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. odvysielal na programovej službe JOJ upútavky na programy Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo, ktoré neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotné programy, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta JSO a tiež tým, že dňa 10.2.2013 o cca 9:17 hod. a 10:21 hod. a dňa 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. odvysielal na programovej službe JOJ informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k univerzálnym programom - Fantastické torty a programom nevhodným pre maloletých do 12 rokov - Kde bolo, tam bolo neuviedol príslušný grafický symbol JSO, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO.

Sporným medzi účastníkmi bolo posúdenie, či odporca v správnom konaní dodržal všetky procesné zásady vyplývajúce najmä zo Správneho poriadku a či bolo povinnosťou navrhovateľa označiť príslušné upútavky a textové informácie o vlastnom programe rovnakým piktogramom ako vlastný program.

Odporca ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisii a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom o vysielaní a retransmisii. Jeho prvoradým zákonným poslaním a teda aj prvoradou povinnosťou, je presadzovať záujmy verejnosti. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje k záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona, je oprávnený podľa § 64 a nasl. zákona o vysielaní a retransmisii uložiť sankciu.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky č. 589/2007 Z. z., v programovej ponuke vo vysielaní televíznej programovej služby zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií alebo prostredníctvom teletextu sa k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uvedie aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa § 6 ods. 5 programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, do 12 rokov, do 15 rokov alebo nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, od 7 rokov, do 12 rokov, od 12 rokov alebo od 15 rokov sa označujú grafickým symbolom jednotného systému označovania po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby v pravom alebo ľavom hornom rohu televíznej obrazovky. Upútavka k programu sa označí totožným grafickým symbolom ako samotný program.

Podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku, o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 32 ods. 2 podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa ods. 3 na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány a orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Podľa § 34 ods. 3 účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Pokiaľ ide o námietky voči porušeniu procesných predpisov, tieto vyhodnotil senát najvyššieho súdu ako neopodstatnené, účelové a nemajúce oporu v administratívnom spise.

Zo zápisnice o hlasovaní odporcu z 18. júna 2013 jednoznačne vyplýva, že predmetom konania bolo

monitorované vysielanie upútaviek na programy Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo, z 10.2.2013 o cca 9:16 hod. a 10:20 hod. a zo 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod. a tiež odvysielanie informácií o programovej ponuke prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe Fantastické torty a Kde bolo, tam bolo vo forme textových informácií, z 10.2.2013 o cca 9:17 hod. a 10:21 hod. a zo 17.2.2013 o cca 8:29 hod. a 9:59 hod., pričom prítomní boli deväti členovia odporcu, ktorí všetci hlasovali za to, že odvysielaním predmetného programu navrhovateľ porušil ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, § 5 ods. 1 a § 6 ods. 5 vyhl. č. 589/2007 Z. z.. Navrhovateľ nepredložil jediný dôkaz o tom, že by sa prítomní členovia pred hlasovaním neoboznámili s obsahom predmetného programu. Podľa názoru najvyššieho súdu zápisnica o hlasovaní z 18. júna 2013 spĺňa všetky náležitosti predpísané § 22 ods. 2 Správneho poriadku, aby mohla byť považovaná aj za zápisnicu o vykonaní dôkazu - vzhľadom na predmetný odvysielaný záznam až na to, že chýba opis, ako konanie prebiehalo. Napriek tomuto nedostatku dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že chýbajúca veta typu - „všetci prítomní členovia rady vzhľadom na predmetný záznam“ - nemôže mať vplyv na zákonnosť napadnutého postupu a rozhodnutia odporcu.

Senát najvyššieho súdu vzhľadom na posudzovaný audiovizuálny záznam nezistil žiaden logický rozpor medzi skutkovým stavom (odvysielaným programom) a obsahom napadnutého rozhodnutia, a preto len na základe ničím nepodloženého tvrdenia navrhovateľa neexistuje relevantný dôvod domnievať sa, že odporca sa neoboznámil s posudzovaným vysielaním premietnutím nahrávky tohto vysielania.

Ako účelové a zavádzajúce vyhodnotil senát najvyššieho súdu aj tvrdenie navrhovateľa, že mu napadnutým rozhodnutím bola uložená pokuta za porušenie § 1 ods. 1 písm. e) JSO, ktorej malo predchádzať upozornenie podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, nakoľko išlo o vôbec prvé porušenie tohto ustanovenia z jeho strany. Z administratívneho spisu vyplýva a je nesporné, že predmetným rozhodnutím odporca sankcionoval porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii ako aj § 5 ods. 1 a § 6 ods. 5 vyhl. č. 589/2007 Z. z., za porušenie ktorých bol navrhovateľ už v minulosti niekoľko krát sankcionovaný.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa nenaplnenia kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do jeho práva na slobodu prejavu, tieto vyhodnotil senát najvyššieho súdu ako zavádzajúce, účelové a nemajúce oporu v právnej úprave. Postavenie, úlohy kompetencie a právomoci odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi, ako aj práva a povinnosti navrhovateľa v súvislosti s obsahom odvysielaných programov presne a jasne definuje zákon o vysielaní a retransmisii.

Pokiaľ ide o ochranu maloletých, vyhláška č. 589/2007 Z. z. obsahuje podrobnú úpravu označovania audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby, ako aj ich klasifikáciu ako nevhodných a neprístupných pre vekové skupiny maloletých do 18, 15, 12 a 7 rokov. Zákon o vysielaní a retransmisii ako aj vyššie uvedená vyhláška sú každému dostupné, nakoľko sú uverejnené v Zbierke zákonov a ich ustanovenia sú formulované dostatočne presne a zrozumiteľne. Tvrdenie navrhovateľa, že predvídateľnosť ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii je absolútne nedostatočná preto nie je ničím podložené.

Pokiaľ ide o námietku diskriminácie, senát najvyššieho súdu k tejto poznamenáva, že z judikatúry ESRP, ale aj Ústavného a Najvyššieho súdu SR vyplýva, že rozdielne zaobchádzanie s osobami v analogickom alebo relevantne podobnom postavení je diskriminačné, ak nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, t.j. ak nesleduje legitímny cieľ alebo ak neexistuje vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zámerom, ktorý sa má uskutočniť. V predmetnom prípade zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii v § 2 vymedzil jeho pôsobnosť, t. j. vymenoval subjekty, na ktoré sa zákon vzťahuje. O diskriminačné zaobchádzanie s navrhovateľom by mohlo ísť vtedy, ak by odporca bez náležitého odôvodnenia zaobchádzal s navrhovateľom odlišne ako s iným subjektom, na ktorý sa zákon o vysielaní a retransmisii vzťahuje rovnako ako na navrhovateľa. Takýto dôkaz však navrhovateľ nepredložil. Naopak, z rozhodovacej činnosti je senátu najvyššieho súdu známe, že aj iní vysielatelia, na ktorých sa vzťahuje zákon o vysielaní a retransmisii sú sankcionovaní za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii rovnako, ako navrhovateľ.

Na tomto mieste považuje senát najvyššieho súdu za potrebné poznamenať, že minimálne právny zástupca navrhovateľa, ak nie aj samotný navrhovateľ, by mal mať vedomosť o niekoľkých desiatkach podobných sporov, ktoré sa viedli a vedú na najvyššom súde na základe ním podaného opravného prostriedku proti rozhodnutiam odporcu a sú skutkovo rovnaké, pričom rozhodovacia prax najvyššieho

súdu je v týchto prípadoch konštantná.

Celkovo je na zváženie povaha postupu právneho zástupcu, ktorému zákon okrem iných povinností ukladá aj povinnosť predchádzať pokiaľ je to vhodné zbytočným súdnym sporom, pri podávaní obsahovo takmer totožných opravných prostriedkov proti podobným rozhodnutiam odporcu, pričom výsledok konania o nich, vzhľadom na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, sa dá dopredu predvídať, s ohľadom na dodržanie zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu právnej istoty, pri poskytnutí všetkých záruk spravodlivého súdneho procesu.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporcu, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.